

ע"פ 3724/13 - פריד אלנעמי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 3724/13

כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט א' שהם

לפני:

פריד אלנעמי

המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בבאר שבע
בת"פ 6884-05-11 מיום 7.4.2013 שניתן על-ידי
השופט א' אינפלד

(18.6.2015)

א' בתמוז התשע"ה

תאריך הישיבה:

עו"ד אייל רחמים

בשם המערער:

עו"ד נורית הרצמן

בשם המשיבה:

פסק-דין

השופט נ' סולברג:

המערער ושלושה אחרים נהגו במתלונן באכזריות רבה. ארבעתם ושניים נוספים חלקו תא בבית סוהר "אשל". בעקבות חשד במתלונן שמא הוא משתף פעולה עם גורמי המודיעין בכלא, העירו הארבעה את המתלונן באישון-ליל, הטיחו בו את חשדם, דרשו ממנו להודות ב"אשמתו" כשהם מכים אותו, עד אשר הודה "אני מלשין". או אז חנקו אותו, אחזו ברגליו באמצעות כבל חשמלי, וחרטו קעקועים על גופו, את המילים "מלשין", "בית סוהר אשל", וכן גם את

שמותיהם ואת מספרי הטלפון של קציני מודיעין בבית הסוהר. הארבעה איימו על המתלונן שלא ילשין עליהם. בייאושו, גרם המתלונן לעצמו כוויות באמצעות סיגריות בניסיון לטשטש את הקעקוע. תמונות הקעקועים הוצגו לנו, ואין לומר על המעשה אלא זאת שהוא איום ונורא.

המערער נדון ל-8 שנות מאסר; שניים אחרים נדונו ל-6 שנות מאסר; והרביעי נדון ל-7 שנות מאסר. כל אחד מהם חוייב לשלם למתלונן פיצויים בסך של 15,000 ₪.

בערעורו טען המערער על מחדלי החקירה של התביעה, שאותם ביקר בית המשפט המחוזי קשות, אך לא נתן להם ביטוי הולם בגזר הדין, הגם שגרמו עינוי דין של ממש למערערים. ב"כ המערער הסכים שתמונות הקעקועים הן קשות וכואבות, אך לדבריו בעקבות טיפול בלייזר, קרוב לוודאי יעלמו הקעקועים כולם, וטען כי יש לייחס משקל של ממש לנתון זה. עוד טען ב"כ המערער על פגיעה בעקרון השוויון, על עונשו החמור יותר של המערער ביחס לחבריו, ועל כך שניטל ממנו אופק שיקומי, ולאחר שישלים לרצות מאסר עולם יצטרך לשאת עוד בשמונה שנות מאסר.

למקרא גזר הדין, אנו סבורים כי היטב שקל בית המשפט המחוזי את כל השיקולים הצריכים לעניין, את הערכים המוגנים שנפגעו, את נסיבות המעשה, את נסיבותיהם האישיות של כלל המעורבים; מתחם הענישה הולם, וגזר הדין שקול ומדוד. לא נחזור על השיקולים כולם, הם מפורטים אחד לאחד בגזר הדין. עניין אחד בלבד הטרידנו. בית המשפט ציין בצדק נסיבה קשה במיוחד, והיא העובדה שהמערער וחבריו נתונים במאסר. כשמדובר בעבירה שכזו, שבוצעה בתוככי בית הסוהר, הרי שנדרש שעונש המאסר בגינה יצטבר לעונש המאסר שאותו הם מרצים. הסתייגותנו נוגעת להבחנה שראה בית המשפט המחוזי להבחין בין שניים מן הארבעה שאמורים היו להשתחרר ממאסרם אלמלא תיק זה, לבין המערער ואחד נוסף שעודם כלואים בגין עבירות קודמות. המערער מרצה עונש של מאסר עולם. בית המשפט המחוזי ראה להתחשב בשניים הראשונים, בראותו משמעות מיוחדת לסבלם, כשאמורים היו להשתחרר ממאסרם. בעניין נקודתי זה ראינו להתערב. סבלו של המערער, שצפוי לשהות מאחורי סורג ובריה עוד עשרות שנים בגין עונש מאסר עולם שנגזר עליו, אינו נופל מסבלם של השניים שאמורים היו להשתחרר. חלקם של כל הארבעה בפרשה הנדונה הוא שווה. בית המשפט נדרש להבדלים מסויימים בעברם הפלילי, ובצדק עשה כן, אך ההבחנה שנעשתה במידת הסבל בהתייחס ליתרת תקופת המאסר, אינה מוצדקת.

עמדתנו היא שלא יהיה זה מן המידה בנסיבות דנן שהמערער ישא בעונש החמור מכולם, ולפיכך החלטנו להפחית שנה מתקופת מאסרו של המערער, ולהעמידה על 7 שנים.

ניתן היום, י"א בתמוז התשע"ה (28.6.2015).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט